

www.e-rara.ch

**Titi Petronii Arbitri equitis Romanis Satyricon, cum fragmento nuper
Tragurii reperto**

Petronius

Amstelodami, 1669

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-16474>

Excerpta ex prolixis praeludiis Iosephi Antonii Gonsalii de Salas, quorum in notis mentio,
quantum in rem nostram sufficit

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

E X C E R P T A

ex prolixis Præluâis

JOSEPHI ANTONII
GONSALII DE SALAS,

quorum in Notis mentio, quantum in
rem nostram sufficit.

Satyræ, vel *Satura*. Satyræ à Græco Σάτυρος, Satyrus, deducitur, quod hujus instar lascivire videatur, dicax sit, & in mores invehatur, qualem scripsere Lucilius, Flaccus, Juvenalis, Persius. *Satura*, & *Satira*, ut *optimus*, & *optimus, maximus* & *maximus*, à satur; vel saturorum, id est, ebriorum in modum dicitur afficit, æquæ ac Satyræ. vel ob solam saturitatem, hoc est, varietatem styli sic dicitur, sive is diversorum generum poemata complectatur, ut Ennium scripsisse constat, de Pacuvio incertum, sive cum metris soluta jungatur oratio, ut forsitan Menippus, certè Varro, Seneca in Apocolocyntosi, Petronius noster, & Boëthius in de Consolatione Philosophiæ fecere. Vtrumque verò concurrere posse, ut *Satura* in prima significatione, sit & *Satura* in secunda, hæc non negatur, & tetigi jam antè Satyrici p. 1. b. Hæc ex Vossio & Gonsalio. Cæterum (verba sunt Gonsalii) *Satura* nomine quid primitus significaretur, cognoscitur ex Acrone veteri interprete Horatii, ad 1 Sat. Lib. 1. ubi docet, *Lancem illam, quæ plena diversis frugibus in templo Cereris insertur*, *Saturam* adpellari. Idem Diomedes tradit Lib. 3. additque ideo à copia & saturitate rei *Saturam* vocari. Exinde cœpit *Satura* usurpari latius. Festus: *Satura* & cibi genus est ex variis rebus conditum. Et Varro, teste eodem Diomede, *Quoddam genus farciminis, quod multis rebus refertum est, Saturam* dicit, *vocitari*, & profert hocce ex 2 Lib. Plaut. Quæst. *Satura* est, *uva passa* & *polenta*, & *nuclei pinei mulsò conspersi*. At quod magis ad nostrum scopum accedit, id Festi est: *Et Lex multis aliis legibus conferta*. illud sanè tandem collimat, quod ejus abbreviator Paullus retulit: *Satura* & *genus carminis est, ubi de multis rebus disputatur*. Ita & Acron ibidem: *Ergo & hoc Carmen propterea Saturam adpellaverunt, quia ita multis & variis rebus refertum est*. Tute jam vides, quàm aptè Varronianæ Satyræ, & pariter Petronianæ conveniat *Satyræ* vocabulum Romanum. nam quum Satyræ sit plurium videlicet rerum commistio, ubinam, quæso, mistura major, quàm in nostra Satyræ, & rerum, & multiplicis simul orationis est? *Satyricon* dicitur pro *Satyræ*, quemadmodum & nonnullis aliis placuit

Elegidia, & Elegidaria præ *Elegie* non semel poemata sua adpellare. sic *Epigrammation* adristit potius quam *Epigramma*, & *Apologeticus* potius quam *Apologia*, & innumera alia.

DE PERSONIS SATYRICI.

CERTò certius est, Petronii Satyricon Poëma esse Dramaticum; quàm imitatur, exprimitque hominum mores, quàm item agentes inducit personas, varièque inter se conloquentes, licèt Anctor ipse simul interloquatur in fabula, narretque. quod planè Aristoteles in Poëtica tradidit, & prolixè ad illum variis in locis Interpretes. Dramatum igitur lege coactus Arbitrarius fuit procudere, convenienti admodum cum ratione, & respectu, Personarum Nomina. Maximè autem propter ipsam Satyrici naturam. de ipso inquit Tacitus: *Ne codicillis quidem (quod plerique pereuntium) Nerone, aut Tigellinum, aut quem alium potentium adulatus est: sed flagitia Principis sub Nominibus exoletorum, seminarumque, & novitate cujusque stupri perscripsit, atque obfignata misit Neroni.* Sequuntur jam interloquentium nomina, & quidem discriminis causâ personæ fragmenti Tragurienfis currente, ut vocant, caractere. De his verò interlocutoribus etiam Index Satyrico subnexus consulatur.

A *Cruarius, atq; Trimalchioni recitans.* pag. 196.
Asius unus est ex vectoribus, qui nempe tonforem notavit sibi in navigio Lyca, Gitonem, & Ascylton radentem. quod quum postea aperiret, occasionem præbuit tot in navi turbellis. Vnde, puto, *Asius*, contendit Bourdelotius, reponendum esse ex Etymologico, ubi: *ΑΙΣΙΟΣ, ὁ τὴν αἰτίαν τῆς ἑσῆς, τὴν ἀφορμὴν δὲς. Asius, qui causam, hoc est, occasionem vel ansam præbet.* Aliter nos, nam *Asius* ille ab rasurâ eorum auspiciam sibi fecit, exsecratusque omen est, quod imitarentur naufragorum ultimum votum, quod nomini *Αἰσίου* (*auspicatus*) convenit planè. Inde *αἰσιοσύνη, βραγυτεία, αἰσῆς, ὁ ἐπιπέσσει αἰσίοι, Fulgura, tonitrua, aquila, aves augurium, auspiciamve facientes.* 369.

Agamemnon Rhetor est, & eloquentiæ indubiè præceptor. Aptè verò Regis Agamemnonis illum adpel-

latione Petronius insignivit, Oratores namque & Sophistæ *Reges* olim nominabantur, quod obferantur jam Viri eruditi. idque propter nationis ejus superbiam. Sic & prius M. Varro in Virgula Divina adpellavit *Agamemnona* similem Rhetorem aut Declamatorem, nimirum quia Regem fecerit Agamemnona Homerus oratione adprimè gravem ac vehementem. quod vir Doctus Ansonius Popma etiam adnotavit. p. 11. Quæ pariter p. 305 de Menelao Antescholano intelligenda. Idem *Agamemnon*. p. 181.

Ascyltos Encolpii comes est, fraterque nequiori sensu, siqua est verbis Gitonis, imò ejusdem Ascylti fides, p. 28. 30. Encolpius suum *Commilitonem* vocat p. 303. Ast ejus nomenclatura uti Satyrici conveniat actioni, indicare necessum est. ajunt Veteres Glossæ: *Ἀσκυλτος, infatigabili.* Quod sanè & opportunum erit

erit interpretamentum verborum
p. 337. *O juvenem Laboriosum! puto
illum pridie incipere, postero die finire.*

Idem Aescyltus. pag. 212.

Atrienfis Encolpio ad interrogata re-
spondens. 9. *Atrienfis, & Encolpius.*
275.

Bargates procurator stabuli, qui se-
dandis in eo rixis tempori adest
opportunos. Proferam vocis origi-
nationem, quæ adhuc puero mihi
in mentem venerat, nimirum quasi
βαρὺς κατ' ἄνδρα. *Gravus catuus*, sat pro-
priè diceretur Petronio. & pronus
eram, ut *Barcatus*, aut *Barcates* scri-
berem, nam sic veteres Lapides ex-
hibent nomen, & aliàs *Barcathes*.
C & G sæpè invicem mutari no-
tum est, & Viri docti jampridem
observarunt. Aptè enim *Gravus*,
quum pedibùs æger, ideoque adla-
tus læticia. *Catus* item quilibet
diversorij præfectus, ministerve
scommate haut invenuto posset
adpellari, quum satis ubique con-
fiter, casum animal esse furacissi-
mum. unde & fures dicuntur *Cati*
non paucis gentibus figuratà vide-
licet locutione. 348.

Chrysis ancilla Circes impudicæ est,
& ipsa impudica. *Χρυσίς* i. e. aurea,
ex forma nomen inditum. Haut
paucas hujuscæ nominis antiquas
meretrices offendi. Cujusdam Ti-
mocrates meminit apud Athenæum
L. 13. & Plutarchus alius, quæ amica
fuit Demetrii, &c. 449.

Cinnamus dispensator ille est Tri-
malchionis, qui licet superciliosus
ac superbus, exorari tamen ab pere-
grinis hominibus passus est. Fors
autem Cinnamus ille dictus dispen-
sator (ni aliud in amissis detur
nobis hodie latere) quòd in pri-
moribus servis olim dispensatores
censiti, haut secus atque inter fruti-
ces aromaticos pretiosum *cinna-
mum* habitum fuit, sive *cinnamo-
mum*. Romæ in priscis fervorum ti-
tulis: CINNAMUS. TI. CÆSARIS
AUG. PEDISEQUEUS, NYMPHÆ

CONJUGI. FECIT. p. 92.

Circe matrona nobilis est, famâ ob
prostitutum pudorem profigatissi-
mâ, formâ autem emendatissimâ,
de ipsius tamen toro, dum illum
deperit, sine voluptate surrexit En-
colpius. Nullo alio profectò nomi-
ne magis decenter matronam Ar-
biter notaret ingenuam, & impu-
dicam. Vtroque enim Circe exfluit
infignis, utpote quæ diis orta, pro-
stitit Ææa in insula libidini man-
cipata. Haut aliter quidem Vlysem
illa pellexit, ac Petroniana Polia-
non. tu confer cum scena nuptia-
rum impudicarum Circes, Librum
ro Homeri Odysseæ, illud verò
potissimum: -- *Νῶϊ δ' ἐπέεσσι
Εὐνὴς ἡμετέρης ἐπίθεσσαν, ὁ Φοῖβος
μειντε
Εὐνῆ, καὶ Φιλόστρη, πεπτοίωτο
ἀϊχνηλοισιν.*

Nos verò deinde

*Leetulum meum conscendamus, ut
commixti*

*In lecto, & amicitia confidamus in-
vicem.*

Adde, quod minimè vacarit vene-
fici suspicione nostra etiam Circe,
quod vel famula ejus Proselenos
saga peritissima testetur haut illi-
benter. pag. 449, 50. 452. 460.
Cocus Trimalchioni ad quaesita respondens.

179.
*Conlibertus, conviva & lapidarius; Aescyl-
ton cum Gitone obijurgans.* p. 212. 219.
Conviva Encolpius informans. 125.
Idem conviva & Encolpius. pag. 127.
142. *conviva variè egresso Trimalchio-
ne sermocinantes.* 144.

Corax mercenarius Eumolpi est, qui
& tonfor, habuit namque pro-
prium tonforem poëta ille, uti
Martialis noster, ac plures alii. *Κό-
ραξ*, corvus est, quæ avis edacissima.
unde Plautus *Corvitare* in Casinæ
verbum conflat, hoc est, instar
corvorum tubarcinari, ac sese in-
gurgitare, quæ omnis ministerii
unica cura est, ut sat Comici testan-
tur. Item, *Κόραξ*, uncinus est, aut

annu-

annulus, quo hostium pulsatur. qui & manus extera dicuntur Lucretio in 1. haut aliter quam bene, nam manuum, quibus & pulsare fores solemus, munere illi funguntur. quod probe & famulo conveniet. memini equidem multis abhinc annis me apud antiquum Scriptorem offendisse, Servitia pari ratione dominorum *munus ac pedes* indigirari. Vnde species illa proverbii nostri originem duxit, *Es mis pies i mis manos*, de sedulo nempe ac indussario famulatio usurpari solita. Ita quidem Goufalius, sed potius est ut hunc *Kόσμου* eo sensu accipiamus, quo Græci *γυναικίεργους* (mulierum accipitres) dicunt. Eumolpus enim dominus ejus libidinofissimus. 344. & corvi venationibus etiam idonei. Plin. l. 10, c. 43. pag. 344. 414. 507.

Echion, Εχίων, notum nomen ex Cadmi historia, hic corviva. 150.

Embascicetas cinædus erat vetusculus, molitor, imò tórtor Encolpii, & Ascyli. Aptè enim illi cinædo impositum nomen. Nam, uti Iofias Merceus inquit Notis ad ultimam Epistolam Aristæneti *εμβασικέτης* idem quod *εμβασίτης* (ingredi, insultare) unde *Εμβασίτης*, Incubus; quod nomen Cynædi apud Petronium. quæ rectè omnino Viro docto in mentem venerunt; nam licet cinædi alii sint ab Incubis planè. Cinædus verò ille putus incubus eâ scenâ fuit, ut nos ostendimus ad verba pag. 67. *Quasò, inquam, domina, certè Embascicetam iusseras dari*. Itaque jocum, quem ab eo ipse Merceus petivit, quòd promisso scilicet Incubo representaretur Cinædus, ibidem non admisimus. 62. 67.

Encolpius. Quum isthæc Satyræ species ad *mistum* genus Poëmatum referri debeat, in quo & Auðor narrat, & aliorum introducit conlocutiones (*μικτόν* Græci vocant) personâ necessario Scriptum indi-

gebat, quæ Auðoris munere fungi videretur. Ejus ergo vicem subit toto in Satyrico Encolpius. nam licet post medium compareat, ejus partes subripuisse Polyænon, ipse tamen ab Encolpio diversus censendus non est; nomen vero ille commutavit. ob mimicum illud Crotone compositum figmentum. Encolpius ab *εγκολπιζω*, *insinuo*. Quod verè quidem de se potuit Petronius prædicare. callidâ enim & eruditâ morum suavitate se penitus in Potentium animos insinuarè consuevit, eorumque in sinu mirâ fuit acceptus benevolentia. Planè innuunt Taciti illa verba: *Inter paucos familiarium Neroni adsumptus est elegantia* ARRETER, dum nihil amœnum & molle adfluentia putat, nisi quod ei Petronius adprobavisset. Eiusdem Encolpianæ virtutis in Satyrico etiam vestigia reliqua sunt. Eò spectat Lyca, & Tryphana haut semel erga ipsum repetita benignitas vel cum capitis periculo: Circes item, & Chrysidis adfectus: ut de Gitone taceam, Quartilla aliisque. Ast in nominis hujuscæ significatione locum fors habet & illud Tibulli:

Quid hoc novi est? quid ira nunciat Deum?

Silente nocte candidus mihi puer

Te pente quum jaceret abditus sinu, &c. Quo quid crebrius Encolpio contigit cum Gitone suo. *εγκολπιζεν* vulgò est *in sinu habere*. l. 20. 22. Tr. Encolpius. p. 73, seqq. Confer verò hic Indicem.

Enothea anus est sacerdos Priapi, magisque insignis. inde *Enthea* adrisit potius Bourdelotio, *ενθεοι* namque & magi dicuntur. Conveniret item appellatio vetulæ sacerdoti, & vari, quippe quæ & numine adflari atque concipi foleret, quod genuinum vocis significatum. sed nihil necessum mutare; *Oenothea* enim, sive *Enothea* diphthongo contracta propritim valde adpellaretur bibacissima

cissima anicula : de quo Arbiter.

pag. 497. 502. 487.

Eumolpus poëta est, ejusque sub persona adprimè poëtarum ingenium depictum. Ejus certè partes ex posterioribus sunt in reliquo Satyrico. Nomen vèrò ei sat bene opportunum. Εὐμόλπος sonat Elegans cantor. Sunt & in vetustis Marmoribus, quum sileam Historias, plures Eumolpi. p. 314. V. Indicem.

Familia Trimalchioni acclamans, 195, 96. 280.

Fortunata, sicut quoque vocabulum est, quod Trimalchionis uxori Arbiter dedit. Aptè nimirum, quum Trimalchio ille planè Nero sit, Vxor item liberta Actæ, ut suo locò offendimus. Fortunatus enim Antiquis dicebatur, Auctore Cornelio Frontone, qui cum opibus nomen accipiebat, quod mirè Actæ illi convenit; Felix namque, qui à natura habuit, ab ipsoque scilicet ortu; Revera autem pluribus feminis fuit & illud nomen. Vetus elogium Romanum: D. M. M. SETO DIOGENI. FORTUNATA CONJUX. MARITO. EENE MERENTI. FRUIT. Et sæpè aliàs. Fuit etiam & cognomen, sic in Inscriptioe Romana: D. M. ANTONIA. FORTUNATA. FECIT. PATRONÆ. S. Æ. ENE. MERENTI. HERACLIE ET. SIBI. ET. SUI. 125. Ead. Fortunata. 195, 96.

Ganymedes conviva. 154.
Giton frater Encolpii est ac deliciae, totaque in Satyra perpetuus comes, si paucos dies excipias, quos apud Ascyton, si qua est amantibus, fides, exulavit invitus. Pannychidis etiam fuit mimicus conjux; desiderium verò ac voluptas Quartillæ, Ascyti, Eumolpi; item Lycæ & Tryphænæ. Γείτων, vicinus; proximus sonat. quod verbum amoris agnoscunt Critici; senseruntque, quibus vicina contigit pulchritudo. Veram sanè scripturam, ex præcis

editionibus exhibuimus. 28. Id. Gition. pag. 219.

Habinnas Sexiv Augustalis & Lapidarius, Trimalchionis collega ac familiaris. 249.
Lycas Navigii dominus, Tryphænæ conjux, an & leno; ego sic censeo, sic jubet & rerum ipsissima series. Ita etiam Plautinus Leno Lycus dicitur in Pœnulo, hoc est, lupus. Mirè huc facit locus Appulei ex Apologia: Domus ejus tota Lenonia, tota familia contaminata; Ipse propudiosus, uxor Lupa. Meretrices namque Antiquis lupa vocata, & lupanar locus publicus. Rectè igitur si Scotti apud Valerium nostrum nomen est Epigramm, 72 lib. 1.

Quinque Lycas, Lyde quatuor, Ida tribus.

Quæ omnia sanè præclare congruunt Lycæ Petroniano, ejusque universæ familiæ. Simul & vera scriptura ediscitur; nam varia nimis est. Sunt sapiuscule & in Marmoribus P. ÆLIUS LUPUS, & P. ÆLIUS LYCUS, tituli que haut absimiles. 358.

Niceros conviva fabulam Versipellis narrans. p. 233. Occurrit & aliàs, nominis ratio ibi in commentariis.

Pannychis virguncula est septennis, cujus impudica, & præcoces cum Gitone nuptiæ apud Quartillam celebrantur. p. 68. Nomen aptum est prorsus caelibet meretrici. Glossæ interpretantur: Παννυχίς, Hoc exorbitans, pervigilium. Nequitia autem, quæ latet, palam erit cuiusque Commentum nostrum consulenti ad verba, Quum sciatis Priapi Genio Pervigilium debere [p. 58]. Arnobius lib. 5. Pervigilia, & Pannychia conjungit. & in vetustis Inscriptiombus feminæ reperiantur Pannychides; & apud Lucianum meretrices. Satyrici autem est καὶ Παννυχίς (muta persona), uti Carpus, pag. 125, Menelaus, 395; Lycurgus, 411, Doris, 457. Gorgias, 510. quod hic satis sit monuisse.

Phileros conviva, sic dictus à Φίλος, amicus.

P R A E L U D I A

cus, aut Φύλαξ, custos, & ἔρως, amor. pag. 150.

Philumene matrona illa captatrix est, quæ juniore ætate multas sæpe hereditates formæ lenociniò extorserat; quum verò jam annis confecta anus, filiorum videlicet petulantia antiquum morem perseverabat extendere. Φιλῆμενη, amabilis sonat, quod de illa adolescente verè dici poterat. 506.

Plocimus conviva, nisi legendum Plocamus (α πλόσιμος, cirri, it. vortex fumi) quæ servilis appellatio nota ex lapidibus. 244.

Psyche ancilla Quartillæ, ipsa profante pag. 47. Eidem toto Actu adfiderit fidissima, nequitiarumque ejus, uti ex superstitibus reliquiis cogitare licet, nec inferior, nec invenustior amulatrix. Ideo ab Anima habuit nomenclationem, quæ Græcis ψυχή, estque amantium compellatio mellitissima. Juvenal. Sat. 6. 193.

-- Quotiens lascivum intervenit illud Ζωὴ καὶ ψυχή (vita & anima), modo sub lodice relictis Vteris in turba.

Martialis lib. 10. 68.

Ζωὴ καὶ ψυχή lascivum congeris usque.

Apertè ergo Amoris conjunx, deliciosissima ac formæ emendatissima puella, teste Fulgentio Mythologo, & Appulejo Fabulatore, PSYCHE indigitata. Vocabulum etiam verum fuit feminarum pudicarum. Lapis Romanus: DISMANEBUS. SACR. CORNELIÆ. Q. L. PSYCHES. SER. MARTIUS. MARTIALIS. ET SPATALUS. Q. CORNELI FLACCI. DISP. CONJUGI FIDELISSIMÆ. FECERUNT. 47. Polyanos. Idem, qui Encolpius est, nomen verò Crotone mutavit (ubi divitem orbem Eumolpum finxerunt) ut nihil suorum præteritorum facinorum fraudi mimicæ obfaret, quominus captatores possent inretiri. Nominis ratio reddi-

tur in Commentariis. p. 461. Vide etiam quæ hic in Circe dicta.

Quartilla, non Priapi sacerdos est, potius victima. Carmen Ithyphallicum indicat, uti nos latiuscule in Commentis.

Quum Sacrum fiet deo Salaci, Conducta est pretio Puella parvò, Communis satis omnibus futura &c.

Apertè ideo Quartilla vocata, sive, ut arbitrium est Viri Docti, Quadrantilla, ut apud Quintilianum Quadrantaria: quibus adpellationibus eæ significantur, quæ ob quadrantem sui copiam videlicet facerent. Quinetiam pariter parvi pretii scortillum suspicari licet Carmine de virginato.

Delicia populi magno notissima circo Quinctia &c.

Quartilla nomen Romanum est, cujus in vetustis lapidibus seges fecunda. p. 47.

Scintilla uxor Habinna, amica Fortunata. 253. 257.

Seleucus conviva. 146. Servus qui dispensatori vestimenta perdidit. 93. 95.

Trimalchio. Gonsalvus: Trimalcio senex ille beatus est, cujus lautitias, luxumque convivalem graphicè Petronius describit. Nomen certè ab nequam Mollitiæ habet. Glossæ: μαλακός, Mollis. μολιόσω, Subigo, Mollis. Verè omnino, ut ex narratiunculis Satyrici constat. pag. 83.

In chiramaxio delicia ejus ferebantur, puer vetulus &c. & alias. Trimalcio ergo, id est, ter mollis, quod nimiam ejus Mollitiem innuit, quippe Ternarius numerus indeterminatus est & multitudinem comprehendit. Plutarchus lib. 1 de Plac. Philosoph. Η ἵ τετραίς, τετραδός, ἄς, τετράμηνος Δαναός (trias multiplicat, ut verselices Danaus). Non aspirandum igitur vocabulum esse, satis jam patet; simulque ex Neronis numismatis, quæ laudat Bourdelotius, mihi autem videre adhuc non contigit, in quonum parte

parte reversa legitur TRIMAL-
CIO, quo mirè quidem, fides
autem penes illum sit, Commen-
tum nostrum juvatur, videlicet sub
Trimalchionis persona latere Ne-
ronem. De etymologia nom. Tri-
malchionis, p. 80. *Idem Trimalchio.*

p. 136.

Tryphæna Lycæ audit meritis-
sima uxor. nam omnium quum foret
feminarum formosissima, volu-
ptatis nimirum causâ, & planè ro-

busta, huc atque illuc vestabatur à
marito. Deliciosa inprimis erat fe-
mina, ac voluptuaria, quapropter
illi quidem nomen obtigit sat be-
nè conveniens. *Τρυφή*, deliciae sunt,
voluptas, ac mollities. ideo & Lu-
cianus vocabulum id pariter mere-
trici dedit. Equidem autem haut
invitus *Tryphena* scriberem, nam
sic haut semel in priscais hodie visi-
tur monumentis.

338.

CATA-